विनदन्त्यः स्त्रियः सर्व्वा निष्पेतुर्नगराद्बहिः । प्रकीर्णकेश्यो व्यथिताः कुरर्य्य इव दुःखिताः ।
पेतुः पुत्त्रान् पितॄन् भ्रातॄन् शोचमाना महीतले । रुदन्त्यो दीनकण्ठ्यस्ता निनदन्त्यो हतेश्वराः । राष्ट्र० १२२६०
उरांसि परिनिघ्नन्त्यो विस्रस्तस्रग्विभूषणाः । तच्छोकयुक्तमश्रीकं दुःखदैन्यसमाहतं ।
न बभौ दानवपुरं हतत्विट्कं हतेश्वरं । गन्धर्व्वनगराकारं हृतनागमिव ह्रदं ।
शुष्कवृक्षमिवारण्यमदृश्यमभवत् पुरं । मान्तु संहृष्टमनसं क्षिप्रं मातलिरानयत् ।
देवराजस्य भवनं कृतकर्म्माणमाहवात् । हिरण्यपुरमुत्सृज्य निहत्य च महासुरान् ।
निवातकवचांश्चैव ततोऽहं शक्रमागमं । मम कर्म्म च देवेन्द्रं मातलिर्व्विस्तरेण तत् । १२२६५
सर्व्वं विश्रावयामास यथाभूतं महाद्युते । हिरण्यपुरपातञ्च मायानाञ्च निवारणं ।
निवातकवचानाञ्च बधं सङ्ख्ये महौजसां । तच्छ्रुत्वा भगवान् प्रीतः सहस्राक्षः पुरन्दरः ।
मरुद्भिः सहितः श्रीमान् साधुसाध्वित्यथाऽब्रवीत् । ततो मां देवराजो वै समाश्वास्य पुनः पुनः ।
अब्रवीद्विबुधैः सार्द्धमिदं सुमधुरं वचः । अतिदेवासुरं कर्म्म कृतमेव त्वया रणे ।
गुर्व्वर्थश्च कृतः पार्थ महाशत्रून् घ्नता मम । एवमेव सदा भाव्यं स्थिरेणाजौ धनञ्जय । १२२७०
असंमूढेन चास्त्राणां कर्त्तव्यं प्रतिपादनं । अविषह्यो रणे हि त्वं देवदानवराक्षसैः ।
सयक्षासुरगन्धर्व्वैः सपक्षिगणपन्नगैः । वसुधाञ्चापि कौन्तेय तद्बाहुबलनिर्ज्जितां ।
पालयिष्यति धर्म्मात्मा कुन्तीपुत्त्रो युधिष्ठिरः ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि हिरण्यपुरदैत्यबधे त्रिसप्तत्यधिकशतोऽध्यायः ॥ १७३ ॥
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ ततो मामतिविश्वस्तं संरूढशरविक्षतं । देवराजो विगृह्येदं काले वचनमब्रवीत् ।
दिव्यान्यस्त्राणि सर्व्वाणि त्वयि तिष्ठन्ति भारत । न त्वाऽभिभवितुं शक्तो मानुषो भुवि कश्चन । १२२७५
भीष्मो द्रोणः कृपः कर्णः शकुनिः सह राजभिः । संग्रामस्थस्य ते पुत्त्र कलां नार्हन्ति षोडशीं ।
इदञ्च मे तनुत्राणं प्रायच्छन्मघवान् प्रभुः । अभेद्यं कवचं दिव्यं स्रजञ्चैव हिरण्मयीं ।
देवदत्तञ्च मे शङ्खं पुनः प्रादान्महारवं । दिव्यञ्चेदं किरीटं मे स्वयमिन्द्रो युयोज ह ।
ततो दिव्यानि वस्त्राणि दिव्यान्याभरणानि च । प्रादाच्छक्रो ममैतानि रुचिराणि वृहन्ति च ।
एवं संपूजितस्तत्र सुखमस्म्युषितो नृप । इन्द्रस्य भवने पुण्ये गन्धर्व्वशिशुभिः सह । १२२८०
ततो मामब्रवीच्छक्रः प्रीतिमानमरैः सह । समयोऽर्ज्जुन गन्तुं ते भ्रातरो हि स्मरन्ति ते ।
एवमिन्द्रस्य भवने पञ्चवर्षाणि भारत । उषितानि मया राजन् स्मरता द्यूतजं कलिं ।
ततो भवन्तमद्राक्षं भ्रातृभिः परिवारितं । गन्धमादनपादस्य पर्व्वतस्यास्य मूर्द्धनि ।
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ दिष्ट्या धनञ्जयास्त्राणि त्वया प्राप्तानि भारत । दिष्ट्या चाराधितो राजा देवानामीश्वरः प्रभुः ।
दिष्ट्या च भगवान् स्थाणुर्देव्या सह परन्तप । साक्षाद्दृष्टः स्वयुद्धेन तोषितश्च त्वयाऽनघ । १२२८५
दिष्ट्या च लोकपालैस्त्वं समेतो भरतर्षभ । दिष्ट्या वर्द्धामहे पार्था दिष्ट्याऽसि पुनरागतः ।